

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. december 4.
(csütörtök)**

Szepesy László

KRISZTUSBAN KÖZEL ISTENHEZ 1.

Énekek: 372,1.3-4, 389,1.3-4

Alapige: Efézus 2,12-13

„Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígélet szövetségétől távolvalók, reménységetek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által.”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, aki magad vagy a testté lett ige, hogy mindent mennyei Atyánk akarata szerint cselekedtél, mikor eljöttél erre a földre. Köszönjük Neked, hogy elénk adtad, hogy hogyan lehet az isteni ige, parancs, rendelkezések és útmutatások szerint élni, hinni, szeretni, követni mennyei Atyánkat. De nemcsak példánk lettél ezáltal, Úr Jézus Krisztus, hanem elvégezted megváltásunk minden munkáját azért, hogy mi is erre az életre törekedhessünk a Szentlélektől indítva, az Ő erejével, hit által.

Köszönjük Neked, hogy a mai napon is kegyelmesen munkálkodtál bennünk, mikor ígéret olvashattuk, mikor munkában lehettünk, és igyekeztünk azt a Te lelkületteddel, Tőled vezetettve és Tőled kapott bölcsességgel végezni. Vagy éppen mikor pihentünk, vagy szereteteinkkel voltunk, akkor is, Úr Jézus, a Te dicsőségedre törekedhettünk. De látod, Urunk, gyarlóságunkat is, hogy gyakran mindez a törekvésünk elmaradt, vagy éppen e világ vona el a figyelmünket, vagy saját bűnös szívünk vágyai, ezért kérünk, bocsáss meg nekünk.

És köszönjük, hogy most is azért gyűjtöttél össze bennünket, hogy testvéri közösségben Rád figyelhessünk, a Te akaratodat kereshessük és Téged akarjunk követni. Kérünk, hogy most is áldd meg istentiszteletünket, ajándékozz meg minket élő igével, és könyörgünk, hogy az engedelmesség lelkével úgy támogass bennünket, hogy ne csak megértsük, hanem elhiggyük a Te akaratodat, és ebből a hitünk-ből igazi élő cselekedetek hadd származzanak, hiszen azok nélkül halott a hitünk.

Ezért kérünk, hogy tedd számunkra áldássá az együttlétünket, neved számára pedig dicsőségessé.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Nemrégiben fedeztem fel – részben gyermekeimnek köszönhetően – azt az érdekes jelenséget, hogy a magyar oktatási rendszerben a matematika tantárgyban a gyermekek a mértékegységek közül az elsők között a távolság, illetve a hosszúság mérését tanulják meg. Biztosan megvan ennek a pedagógiai oka és magyarázata, hogy hogyan fejlődik a gyermeki gondolkodás, a logika, és milyen előzetes ismeret szükséges valaminek a megtanulásához, elsajátításához, mégis érdekes volt számomra ez a jelenség, hogy az embernek fontosabb előbb tudnia, hogy valami milyen messze van tőle, mint azt, hogy mekkora a súlya vagy a térfogata. A dolgoknak tőlünk való távolsága, vagy éppen hozzánk való közelsége sokszor a biztonságot, vagy éppen a veszélyt jelentheti számunkra. Ez szerintem a hétköznapiakból világos. Egy aprócska tűzláng, egy harapós kutya vagy a testi erőt jelentő víz és étel nem mindegy, hogy távol vagy közel van hozzánk. Valamit szeretnénk jó távol tudni magunktól, valamit pedig minél közelebb. Néha egy hatalmas veszélytől való megmenekülésünket is szép magyar nyelvünk így fejezi ki: egy centin múlt, hogy megúsztam. Természetesen itt nem arról van szó, hogy az ember mindig colstokkal jár, és leméri, hogy mi mennyire haladt el tőle, csak azt, hogy túlságosan közel volt hozzám. Így fejezzük ki a veszélyt, tehát a távolságot erre is használjuk képletesen. A távolság-közelség ismerete fontos a mindennapi életben számunkra, ezért is vált elvont fogalommal az emberi gondolkodásban, amellyel már többet fejezünk ki, mint a fizikai távolság: lelki állapotunkat, gyakran érzéseinket is kifejezzük ezzel a képpel. Gondoljunk csak arra, hogy amikor azt mondjuk szerettünknek, hogy olyan közel vagy éppen olyan távol érezlek magamhoz, akkor nem a közöttünk lévő fizikai távolságra gondolunk, hanem szeretetünkre, lelki kötődésünkre, kapcsolatunkra, vagy éppen ezek hiányára. Istennel való kapcsolatunkra is alkalmazzuk ugyanígy ezt a kifejezést, amikor pl. egy nagyon nehéz élethelyzetben, megpróbáltatásban azt mondjuk: úgy érzem, hogy Isten elhagyott, távol van tőlem. Vagy amikor jó dolgok történnek velünk, amelyeken keresztül az Ő szeretetét érezzük, akkor azt mondjuk: érzem Isten közelségét.

A Biblia írói is gyakran fejezik ki az Úrral való kapcsolatukat így, mint pl. Dávid király a zsoltárokból számtalan alkalommal mondja, hogy közel van hozzá az Úr (Zsolt 34,19, 69,19, 119,151). Vagy éppen, amikor Dávid segítséget szenvedett, azt kérdezte pl. a 10. zsoltár 1. versében: „*Uram, miért állsz távol?*” Isten közelsége vagy távolléte a Vele való kapcsolatunkat fejezi ki, hiszen nevetséges lenne azt feltételezni, hogy Dávid azt gondolta volna, hogy Isten fizikai helyzetét határozza meg, amikor azt mondja, hogy távol vagy közel van hozzám, hiszen tudjuk jól, hogy Isten mindenütt jelen van, mindenütt ott van. Nem tudunk sehová se menni, ahol Ő ne lenne ott. Ezért amikor a Szentírás szerzői Isten közelségéről vagy távolságáról beszélnek, akkor valójában értünk végzett munkájára, áldásaira, irántunk való szeretetére és kegyelmére gondolnak, vagy éppen arra, hogy nem érzik, hogy

értük, helyzetük megjobbítása érdekében az Úr tenne bármit is. Arra gondolnak, hogy az Úr nyilvánvalóbban, egyértelműbben megmutatja magát, az Ő jelenlétét, mint egyébként szokta, mikor közel érezzük magunkhoz.

Az adventi időszak is ezt a képet használja, amikor Krisztus négyféle eljöveteleire emlékeztet minket. Mert jól tudjuk, hogy az advent szó eljövetelet jelent, és csak az tud eljönni hozzánk, aki eddig távolabb volt tőlünk. És bár Urunk eljövetele természetesen fizikailag is megtörtént, advent erre is emlékeztet minket, amikor Krisztus emberként lejött fizikailag is a földre, és az Ő visszajövetele is hasonló módon fog megtörténni, mégis ennél sokkalta több mindent jelent számunkra az Ő közelsége és az Ő eljövetele, mint pusztán az Ő folyamatos jelenlétét. Advent időszaka többek között arra emlékeztet minket, hogy szükségünk van Isten közelségére. Nem csak arra, hogy pusztán eljöjjön, mert ez a hitetleneknek nem használ semmit, hiszen ítéletet fog tartani felettük, hanem az kell, hogy úgy jöjjön közel hozzánk, hogy az Ő személye, szentsége és dicsősége hatással legyen ránk, megváltoztasson minket és az életünket. Ahogyan vasárnap is hallhattuk, advent egyik fő kérdése pont ezért az, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban, azaz hogy annyira közel jött-e már hozzánk, hogy személyesen ismerjük-e Őt, vagy nem. Ez pedig, Testvérek, élet-halál kérdés számunkra, hogy erre válaszoljunk: közel van-e Isten hozzám Krisztusban vagy nem? Mert ahogyan a növényeknek szüksége van a fényre és melege ahhoz, hogy éljenek, úgy van nekünk is szükségünk az élet egyetlen forrására, Istenre. Őbelőle élet fakad, és aki Őbenne van, mint a szőlővessző a szőlőtőben, az élni fog, de aki távol van Tőle, és távol is marad, éljen akármilyen életet itt a földön, a halálban marad. Ezért Krisztus eljövetele nem csupán egy történelmi esemény számunkra, hanem létfontosságú kérdés nekünk, hogy hit által a szívünkben éljen (ahogyan arról az Ef 3,17-ben is olvashatunk). Ezért advent első kérdése ez: közel jött-e már hozzánk Krisztus hit által annyira, hogy a szívünkben él?

A felolvasott igeszakaszban (Ef 2,12-13) Pál apostol is a távolság és közelség képét használva fejezi ki, hogy mennyire szükségünk van Jézus Krisztus közelségére, hogy Őbenne éljünk és Ő mibennünk. Az apostol már az Ószövetségben is használt képből indul ki – mert az Ószövetség is használta ezt a távolság-közelség képét –, mikor azt mondja, hogy az Istenben nem hívó ember az Úrtól távol van, de amikor új szívet kap és megtér, rögtön közel kerül az Úrhoz. Ezt a képet első sorban a próféták az Ószövetségben a pogány népekre alkalmazták, hogy ők távol éltek az Úrtól, de tudjuk jól, hogy napjainkban már nincs nemzeti kötődése a keresztyénségnek olyan értelemben, hogy minden népből hívja az Úr magához a bűnösöket megtérésre. Tehát amit az apostol itt elmond, nemcsak a régi pogány nemzetekre lehet alkalmazni, hanem korunk minden bűnös emberére is, aki távol él a keresztyén egyháztól, és nem ismeri az egyetlen, élő Istent.

Az apostol a 12. versben azt mondja el, hogy a pogányok lelkileg teljes mértékben Istentől elidegenülve, Tőle távol éltek, amikor még nem ismerték Jézus Krisztust, és ezért minden fontosabb áldást nélkülöztek. Majd a 13. versben megfordítja az egész gondolatmenetet azzal, hogy de Jézus Krisztus értünk ontott vére által megtisztított minket, közelvalókká tett, tehát mindazt az áldást, amit korábban nélkülöztünk, nekünk adta. Nagyon nagy gazdagság az, Testvérek, amit Krisztus

nekünk hoz, mikor közel vonz magához bennünket. Pál apostol itt 5 dolgot említ csupán, amelyeket Krisztusban nekünk ad Isten, mikor magához közel vonz. A mai alkalommal szeretném elkezdni ezeket megnézni, de mivel nincs időnk végig menni rajtuk, ezért ha az Úr engedi és élünk, akkor vasárnap fejeznénk majd be ezeknek a megvizsgálását. Ma az első két áldással szeretném, ha foglalkoznánk. Nézzük is meg: ha Krisztus közel jön hozzánk, és hit által a szívünkben él, akkor annak milyen következményei vannak ránk nézve, és hogyha ez nem történik meg, akkor mitől fosztatunk meg.

Az első, amit Pál apostol mond, így hangzik: *„abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok...”* Mit jelent ez? Nagyon sok mindent, most csak néhány dologra hadd utaljak és mutassak rá. Pál apostol itt Krisztus nevét használja, amiről tudjuk jól, hogy nem a családi neve volt, hanem egy tisztségre, egy küldöttre utalt, az Isten által megbízott emberre, akit felkent. Mert ez a szó ezt jelenti szó szerint, hogy felkenetett. Tisztségekre kentek fel az Ószövetség idején: a prófétai, a papi és a királyi tisztségekre, és Krisztus mindegyik volt számunkra, és most is az. Tehát mikor Pál azt mondja, hogy *„Krisztus nélkül valók voltatok”*, akkor azt mondja, hogy nem volt Közbenjárótok Istennél. Nem volt, aki ezt a három, számunkra életfontosságú szolgálatot elvégezze: nem volt főpapok, királyok és főpróféták. Mert mi volt Krisztus legfőbb akarata? Először is, hogy Isten akaratának és parancsainak tökéletesen eleget tegyen. Mindent megcselekedjen, ami a törvényben elő van írva, és amit Isten megparancsol személyesen nekünk. Amelyek közé tartozik Isten népének megszabadítása, megmentése és üdvözítése. Amikor tehát Pál azt mondja, hogy Krisztus nélkül éltetek, akkor valami olyasmit mond, hogy igazi reménység nélkül éltetek. Hiszen számunkra, keresztyének számára Krisztus az egyetlen reménység, Ő az egyetlen közbenjárónk az Úrnál. Ő az, aki miatt hisszük, hogy Isten megbocsát nekünk minden bűnt. Hiszen Krisztusként, felkentként Isten Őt tette a mi főpapunkká, és a kereszten bemutatott egyetlenegy áldozatával tökéletesen megtisztított minket minden bűntől, és új szívet, életet adott nekünk. Ő az egyetlen pap, aki erre képes. A Zsidókhoz írt levél hangsúlyozza, hogy a földi papok által bemutatott állatáldozatok vére nem képes megtisztítani az embert, pláne nem a szívét és a lelkiismeretét, csakis Krisztus áldozata képes erre. A Krisztus nélküli vallásokban az a közös, hogy nincs ilyen közbenjáró a bűnös ember és az élő Isten között, nincs Megváltó, nincs Szabadító, aki mindent megtesz az ember megmentéséért, hanem maguknak az embereknek kell tökéletesen engedelmeskedniük, áldozataikkal, vezeklésükkel kiérdemelniük a szebb jövőt. Krisztus nélkül élnek, és az ember maga vergődik és küszködik. Krisztus nélkül nincs igazi evangélium, igazi örömhír számunkra, hiszen Ő maga az örömhír és az evangélium. Isten Őt tette a mi főprófétánkká, aki ezt az evangéliumot kijelentette, világosan elmagyarázta nekünk, Ő ismertette meg, jelentette ki, Nélküle nem létezne evangélium. Hiszen Ábrahám is Őbenne bízott: *„megáldatnak a te magodban a föld minden nemzetségei”*. Már Ádámnak és Évának is az az ígéret adatott, hogy majd az asszony magva. Minden ószövetségi hívőnek és minden újszövetséginek Isten Krisztusra mutat, hogy Ő az, akiben te reménykedj, Ő a te örömed, az evangéliumod központja, senki más. Nélküle nincs evangélium. Végül királyunkká tette Őt Isten, aki minden egyes nap népével együtt van,

vezet bennünket, véd minket, gondoskodik rólunk, garantálja, hogy elvezet minket a végső célhoz, az örök életre. Melyik földi hatalom, melyik miniszterelnök vagy melyik király és uralkodó lenne erre képes? Egyik sem.

Krisztus nélkül teljesen reménytelen az életünk. Őnélküle nem tudunk bűneinkből megszabadulni, megtisztulni. Csak egy áldozat képes erre: amit Krisztus mutatott be. Őnélküle nincs evangélium, és Őnélküle nem lenne olyan, aki átvezetne minket a hétköznapi küzdelmeinkben. Nap mint nap elbuknánk, eltévelyednénk, nem lenne erőnk kitartani a hitben az Úr mellett az úton. Csak az Ő uralma és vezetése alatt juthatunk el a mennyi hazába, mert Ő képes megtartani az Övéit. Krisztus nélkül nincs jelenünk, sem jövőnk. Pál apostol ismerte az efézusiakat, az ottani gyülekezet tagjait, akiknek ezt írta. Emlékezteti őket arra, hogy Krisztus nélkül hogyan éltetek. Emlékezzetek vissza, hogyan gondolkodtatok, milyen remény nélküliek voltatok. Látjuk tehát, hogy Krisztus eljövetele mennyire fontos számunkra? Őnélküle semmink nincs, Őbenne viszont mindenünk megvan, ami az üdvösségünkhöz szükséges. Őbenne van igazi reménységünk a megszabadításra, megváltásra, megszentelődésre, arra, hogy Isten Szentlelke valószínűleg átformálja az életünket. Advent első kérdése hozzánk tehát pont ezért az, és mi nem hirdethetünk az adventi időszakban mást, mint ezt: Krisztus nélkül élsz-e, vagy pedig Vele együtt? Távol vagy-e Istentől, vagy közel? Mert Nélküle élünk akármilyen vallásosan is, semmi igazi reménységünk nem lehet. Isten egyedül csak Őt rendelte és adta nekünk, hogy megmentsen minket. Ha Ő a miénk, akkor mindenünk megvan, történjék velünk akármilyen ebben a földi életben, akármilyen nehéz időszakokon vezet keresztül minket az Úr. És pont ezt kell egyértelművé tennünk minden szerettünk, minden munkatársunk, minden ismerősünk számára, hogy ha te távol vagy Istentől, akkor nincs Krisztusod, akkor nincs, aki segítsen rajtad. Magadon nem tudsz, hiába csapod be magadat ezzel, csak Krisztus tud megmenteni. Ő viszont képes.

A második dolog, amire az apostol felhívja a figyelmünket, hogy Istentől távol élve, „*Izráel társaságától idegenek*” vagyunk. Az idegen, tudjuk jól, mit jelent: külföldi, jövevény, betelepült, polgári jogokkal nem rendelkező (pl. ha választás van, és valaki nem rendelkezik állampolgársággal, akkor nem választhat). Hitére, törvényeire, hétköznapi életére nézve Isten népe elkülönült a többiektől. Izráel népének külön törvényei voltak (amiket a mózesi könyvekben olvasunk), egyistenhite volt (ami furcsa volt a legtöbb népnek), és máshogy kellett élniük a hétköznapijait. Isten kiválasztott népét különleges módon meg is áldotta, védelmezte és szerette őket. Szövetséget kötött velük. A szövetségnek voltak ígéretei, és Isten tartotta magát azokhoz. Papságot, áldozati rendszert rendelt számukra számtalan ígérettel és paranccsal. Izráel népe különleges volt. A Zsolt 147,20 azt írja, hogy Isten nem tett így egyetlen néppel sem, végzéseit nem tudatta velük. Ott volt Isten ígéje számukra, egyedül köztük volt hirdetve, és egyedül a közülük származó próféták által szólt az Úr. Izráel népéhez tartozni tehát akkoriban kiváltság volt, mivel az egyetlen, élő és igazi Isten volt velük. Az Újszövetség korában, amiben most is élünk, Isten már nemcsak egy népnek adja áldásait – ezt tudjuk jól –, hanem minden nemzetből hív el az Ő országába embereket. Pont ezért hangsúlyozza Pál apostol, hogy a testi származás nem számít az egyházban, Isten orszá-

gában ennek nincs jelentősége. A Gal 3,7 szerint azok, akik hisznek, azok Ábrahám igazi fiai, nem a test szerinti Izráel. Ezért Izráel társaságához tartozni ma azt jelenti, hogy Isten igazi népéhez, a hívőkhöz tartozom. A hívők közösségétől idegennek lenni pedig azt jelenti, hogy elveszünk. Nem azért fontos a hívőkhöz tartozni, mert a hívők tökéletesek, mert nem cselekszenek bűnt minden nap, nem ezért. Nem is azért, mert olyan jó a társaságunk, hanem azért, mert közöttünk van az Úr, és közöttünk munkálkodik különleges módon.

Az ige, amikor Izráel népét dicséri, nem magát az embereket dicséri, hanem azt, amit az Úr értük és velük tett. Két ígét hadd hozzak, hogy meglássuk, Isten milyen csodálatosan gondoskodik az Ő népéről, és milyen áldás középük tartozni. Az első ige arról beszél, Isten hogyan hozta létre Izráel népét, egy gyönyörű allegóriával. A másik pedig konkrét dolgokat mond.

Az Ez 16,4-14-et hadd olvassam. Hosszabb szakasz, de figyeljünk rá, hogy mennyire gyönyörű azért, mert valóság volt, amit az Úr tett Izráélért: *„Születésed pedig ilyen volt: amely napon születél, el nem metszették a köldököt, és vízzel meg nem mostak, hogy tiszta lennél, sóval sem töröltek meg, sem be nem pólyáltak.”* – Mennyi szörnyűség, Testvérek. – *„Szem meg nem szánt téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna, könyörülvén rajtad; hanem kivetettek a nyílt mezőre, mert utáltak, amely napon születél. Ekkor elmentem melletted, és láttalak véredben eltaposva, és mondtam neked: A te véredben élj! mondtam ismét neked: A te véredben élj! Sok ezrekre szaporítottalak, mint a mezei füvet, és megsaporodtál és fölnevekedtél és jutottál nagy szépségre; emlőid duzzadtak s szőröd kinőtt, de te meztelen és befedetlen voltál. Ekkor elmentem melletted, és láttalak, és íme a te korod a szerelem kora volt, és kiterjesztettem fölötted szárnyamat s befedeztem meztelenségedet, és megesküdtem neked s frigyre léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és lettél az enyém. És megmostalak vízzel, és elmostam rólad véredet, és megkentelek olajjal. És felöltöztettelek hímes ruhába, és felsaruztalak borjófóka bőrrel, s öveztelek fehér gyolccsal s befedtelek selyemmel. És felékesíttelek ékességekkel, s adtam karpereceket kezeidre és láncot nyakadra. És adtam orrperecet orrodra és függőket füleidre és ékes koronát fejedre. És felékesítetted magadat arannyal és ezüsttel, és öltözeted fehér gyolcs és selyem és hímes ruha volt; lánglisztet, mézet és olajat ettél, és megszépültél felette igen, s királyságra jutottál. És kiment híred a pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes volt az ékességeim által, amelyeket rád tettem, azt mondja az Úr Isten.”* Nem csodálatos leírása annak, hogy az Úr mint szerette népét, karolta fel elhagyatott, kivetett voltában, növelte létszámukat, és gondoskodott róluk mindenben? Érződik az Úr szerelme az Ő népe iránt. Úgy beszél róla, mint egy gyönyörű menyasszonyról, magáról pedig, mint vőlegényről. És csodálatos, örömteli vallomás ez: *„lettél az enyém”*.

A másik ige, amiben még konkrétabban megfogalmazza az Úr, hogy mit tett az Ő népéért, az Ézs 63,7-9: *„Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind aszerint, amit az Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról, amelyet velük cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. És Ő mondta: Bizony az én népem ők, fiak, akik nem hazudnak; és lett nekik megtartójuk. Minden szenvedésüket Ő is szenvedte, és arcának angyala*

*megszabadította őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvet-
te és hordozta őket a régi idők minden napjaiban.”*

Képzeljük el, Testvérek, hogy mennyire áldott az a nép, az a gyülekezet, az a közösség, amelyet így szeret a mennyei Atya! És ami csodálatos, hogy ehhez a néphez bárki csatlakozhat! A pogány Ráháb, a moábita Ruth, a szír Naámán, a római százados, és sokan mások hittek az Úrban, és az Úr népének tagjaivá lettek. Bárki csatlakozhat! Viszont hiába születik bele valaki egy olyan családba, ahol a szülők hisznek, ha ő maga nem kezd el hinni az Úrban, és nem tér meg, akkor nem lesz tagja ennek az áldott népnek. Azzal, hogy Pál apostol azt mondja, „*Izráel társaságától idegenek*” voltatok, azt fejezi ki, hogy a legfontosabb közösségbe nem tartoztatok. Ma is ez a legfontosabb közösség a világon, Testvérek, higgyük el, Isten népe! Akárki akármit mond, vagy próbálják elhitetni velünk, hogy hova kell tartoznunk, kik közé kell bekerülnünk.

Hadd hozzak példákat. Lehet, hogy valamelyik elit sportcsapat tagja vagy, és az országban a legjobbak vagytok, és nyeritek a versenyeket alkalomról alkalomra, de mégsem nyersz semmit az Úr szerint, ha nem vagy Isten népének a tagja. Lehet, hogy a leggazdagabbak közé tartozol, bármit megvehetsz, nem kell fájjon a fejed a számlák és különféle kiadások miatt, mégis a legszegényebb vagy, ha Isten népének áldásaiban nincs részed. Lehet, hogy a legelismertebb szaktekintély vagy a szakmádban, mindenki rád hivatkozik és néz fel, mégis mit sem ér tudásod, ha Isten nem tanít meg téged az Ő bölcsességére népe körében, és az evangélium örömhírére. Lehetünk híresek, népszerűek, ismerhetünk sokakat, de ha Isten népe sorai közé nem tartozunk, hanem idegenek vagyunk közöttük, semmit sem ér az a sok emberi kapcsolatunk, mert ember nem képes megtartani bennünket, és nincs velünk az Úr. Isten népéhez tartozni kiváltság és kegyelem, mert azt jelenti, hogy Krisztushoz, az Ő földi testéhez, az egyházhoz tartozhatunk. Micsoda kegyelem ez, amit Krisztus ad nekünk, mikor közelvalókká tesz minket.

Látjuk tehát, hogy Krisztus eljövetele, közel jövetele mennyire fontos számunkra? Ha nem hiszünk Őbenne, akkor se Krisztusunk, se Szabadítónk, se közösségünk nincs Isten népével, s az Úrtól távol vagyunk. Krisztus áldozatában való hit által azonban az Úr közel vonz magához minket, személyes Megváltót ad nekünk Jézus Krisztusban, és megajándékoz minket lelki családdal, akiket az Úr szeret, akiken Isten áldása van, és akikre Ő vigyáz. (És majd vasárnap, ha az Úr engedi, folytatjuk, hogy mekkora gazdagság az, ha közelvalókká tesz bennünket az Úr, és mekkora szegénység, ha távol maradunk.) Adja az Úr nekünk, hogy az idei adventben tudjunk ebben örvendezni, hálát adni, hogy Isten adta nekünk Krisztust és az Ő népének tagjait testvérekül. Ha pedig még távol vagyunk Istentől, kérjük el az élő hitet, hogy tudjunk Krisztusban reménykedni, hogy ez által Őhöz közel kerülhessünk.

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, azért, mert közel jöttél. Eljöttél, pontosabban lesüllyedtél erre a világra, mert ezen a világon Téged a bűn, a megvetés, az elutasítottság, a hitetlenség, az engedetlenség, a lázadás, a gonoszság és annyi minden várt, amivel fenn a mennyben nem kellett találkoznod. De

ismertél már bennünket, és mégis annyira szerettél, hogy közel jöttél, hogy abból a végtelen nagy távolságból, amely elválaszt Tőled bűneink miatt, magadhoz közel vonjál, és magadhoz felemelj minket. Köszönjük ezt a nagy, elképzelhetetlen szeretetet, és köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy mindez nem elmélet, hanem igazi valóság. Köszönjük, ha személyesen már ebben élhetünk, örvendezhetünk, dicsérhetünk Téged azért, mert adtál nekünk Krisztust, Megváltót, Szabadítót, Főpapot, aki kiengesztel Téged a mi bűneinkért, Prófétát, aki az egyedül üdvözítő evangéliumot, amit hinnünk lehet és kell is, jelentette ki, és aki Ő maga. És adtál nekünk olyan Királyt, aki minden nap megőriz, vezet, gondoskodik rólunk minden helyzetben. És köszönjük Neked, hogy adtál népet, adtál testvéreket, olyanokat, akikkel közös a hitünk, olyanokat, akik között ott vagy Te, akiket megáldasz, megvédesz minden bűnük, bukásuk, tévelygésük ellenére is.

Köszönjük, ha mindez hálára indít bennünket, ha nem, akkor kérünk, segíts elgondolkoznunk, hogy mit érnek ezek számunkra, kicsoda nekünk Krisztus, és amit értünk tett, mit jelent számunkra, mit jelent a Te népedhez tartozni. És hogy ha még nincs meg ez az örömünk, ha még távol vagyunk Tőled, ha még nem Krisztusban bízunk, kérünk, vonj magadhoz közel. Add, Urunk, hogy ez az idei advent hadd szóljon erről, de egész életünk is, kérünk. Pál visszaemlékezést kér a hívőktől, hogy emlékezzünk, hogy milyenek voltunk, de mivé lettünk Krisztus áldozata és vére által. Segíts, hogy mi se legyünk feledékenyek, és ne legyünk hálátlanok. És kérünk, hogy ezt az evangéliumot, ezt a felszólítást hadd hirdessük mi szereteteinknek.

Eléd hozzuk betegeinket, Eléd hozzuk gyászolóinkat vagy éppen bűnben megkötözött testvéreinket. Kérünk, Te legyél mindannyiunkkal, és a Te kegyelmedből hordozd őket.

És kérünk, hogy áldd meg alkalmainkat, Te legyél a középpontban azokban: a családi áhítatokban, az egyéni csendességekben, gyülekezeti bibliaórákon kérünk, hogy Te dicsőíttessél. És kérünk, hogy az ige ne szóljon hiába számunkra, hanem valóban Téged dicsőítsen és minket formáljon. Köszönjük kegyelmedet, hogy megígérted, hogy ezt munkálad, köszönjük, hogy a Te ígéd élő és ható a Ti-eid számára.

Legyen áldott érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

389,3-4 ének

3. Jöjj, és oszlasd el a homályt, / Mely tévelygő szívemre szállt;
És erősítsen szent kezed, / Ha harcomban elcsüggedek!
Ha bűnöm súlyos terhe nyom, / Ó, térj be hozzám, Jézusom!
4. Jöjj, hú őrizőm, ó, jövel, / Kegyelmeddel maradj közel;
Ha köd takarja arcomat, / Nyiss örök hazámba utat,
Hol szent neved magasztalom! / Ó, térj be hozzám, Jézusom!